

Arrest

nr. 180 436 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 december 2016 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KALIN, die loco advocaat V. DE MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 13 september 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 30 juni 2016 in Italië omwille van illegale binnenkomst.

1.3. Op 6 oktober 2016 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. De Italiaanse overheden worden, door het verzoek vermeld in punt 1.3. niet binnen de in artikel 22 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 22 (7) van voormelde verordening.

1.5. Op 27 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 22.08.2016 is toegekomen in België. Op 13.09.2016, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Eritrea te bezitten en geboren te zijn te Asmara op 05.05.1974.

Uit het Eurodacverslag van 13.09.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden naar aanleiding van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Lid-staten via Italië.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.09.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.09.2016 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden naar aanleiding van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Lid-staten via Italië. Betrokkene verklaarde daarover dat zijn vingerafdrukken in Italië werden genomen door de politie maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat hij gedurende één in Italië verbleef. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.09.2016 verder dat hij in februari 2016 te voet vanuit Eritrea naar Khartoum in Soedan reisde waar hij drie dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde gedurende vier maanden in Khartoum te hebben verbleven alvorens per bestelwagen en pick-up naar Libië te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende twee weken onderweg was en in mei 2016 in Libië is aangekomen waar hij gedurende één maand verbleven zou hebben om vervolgens per boot naar Italië te reizen. Betrokkene verklaarde op 30.06.2016 in Italië te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij één nacht op Sicilië verbleef en vervolgens per bus naar een onbekende plaats reisde waar hij vier dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per bus naar Milaan gereisd zijn waar hij drie weken op straat zou hebben doorgebracht. Vanuit Milaan zou betrokkene vervolgens per trein naar Frankrijk gereisd zijn waar hij één nacht in Parijs zou hebben verbleven. Vervolgens zou betrokkene per auto vanuit Frankrijk naar België zijn gereisd waar hij op 22.08.2016 zou zijn aangekomen en vervolgens op 13.09.2016 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.09.2016 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden naar aanleiding van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Lid-staten via Italië en de verklaringen van betrokkene dat hij per boot vanuit Libië naar Italië reisde waar zijn vingerafdrukken door de politie werden genomen en hij na één nacht op Sicilië per bus naar een onbekende plaats reisde vanwaar hij vier dagen later per bus naar Milaan reisde waar hij drie weken op straat verbleef alvorens per trein vanuit Italië naar Frankrijk te reizen en vanuit Frankrijk verder reisde naar België waar hij asiel aanvroeg, werd op basis van deze gegevens en verklaringen voor betrokkene op 06.10.2016 een overnameverzoek op basis van art. 13§1 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder:

Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 08.12.2016 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 06.10.2016 op basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij liever bij zijn broer in België wil blijven (DVZ, vraag 33). Betrokkene haalde buiten het gegeven dat hij bij zijn broer in België wil blijven verder geen redenen aan met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zou kunnen rechtvaardigen. Het gegeven dat betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Italië genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en vanuit Sicilië via een onbekende plaats waar hij vier dagen verbleef en vervolgens naar Milaan reisde waar hij gedurende drie weken op straat zou hebben verbleven, toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Het blijft bovendien de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient bovendien te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn. Het mag dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat als men geen asiel aanvraagt in Italië men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van

verzoekers om internationale bescherming (herschikking). De verklaring van betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië kan dan ook evenmin beschouwd worden een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij zij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Wat tenslotte een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië (Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, August 2016; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, last updated 19.01.2016; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015 ; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, AIDA, Italy: plans for a uniform reception system through SPRAR expansion, 19.10.2016) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Integendeel het meest recente AIDA-rapport stelt duidelijk dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p.82-85). Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voordien voor "Dublinreturnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek was gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen werden. Daar waar deze met middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter had en deze opvangcapaciteit

die specifiek gericht was op personen die in het kader van het Dublin-III-Verordening sinds juni 2015 niet meer operationeel is dien te worden opgemerkt dat personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk zoals blijkt uit het meest recente AIDA-rapport (p. 67) en dat het rapport geen gewag maakt van problemen ter zake. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdriift, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijft eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten.

Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Bovendien blijkt dat de Italiaanse autoriteiten het aantal opvangplaatsen de laatste jaren gevoelig hebben uitgebreid en dat de Italiaanse autoriteiten nog steeds op deze weg doorgaan (AIDA-rapport 19.01.2016, SFH-rapport Augustus 2016, AIDA, Italy: plans for a uniform reception system through SPRAR expansion, 19.10.2016). Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het

EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v. Switzerland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als gezonde meerderjarige man geboren in 1974 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Switzerland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan

een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, August 2016 & National Country Report: Italy", AIDA, 22.12.2015, last updated 19.01.2016; Italian Council for Refugees (CIR)) kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.09.2016 dat deze geen probleem is. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen en er zijn evenmin gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er evenmin besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.09.2016 verklaarde dat hij geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21) maar dat zijn broer T.D. (...) (o.v. xxx (...)) in België in Antwerpen verblijft en erkend vluchteling is (DVZ, vraag 17). Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in België te hebben (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze verklaarde broer T.D. (...) (o.v. xxx (...)) die in België verblijft als erkend vluchteling, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van deze verklaarde broer blijkt dat deze op 26.02.2014 erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Er dient echter eveneens te worden vastgesteld de betrokkene net als zijn verklaarde broer meerderjarig en gehuwd is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn verklaarde broer die legaal in België verblijft zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III Verordening.

Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde broer die wettig in België verblijft zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde broer van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde broer ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde broer van betrokkene ten opzichte van betrokkene zelf. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde broer la van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen.

Wat betreft de vraag of er specifieke redenen zijn om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.09.2016 dat dit is omdat hij bij zijn broer wil zijn (DVZ, vraag 31). Zoals hogerop reeds werd aangegeven kunnen betrokkene en zijn broer bovendien niet beschouwd worden als gezinsleden zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde broer die wettig in België verblijft zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde broer van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde broer ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde broer van betrokkene ten opzichte van betrokkene zelf. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde broer la van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Met betrekking tot deze opgegeven reden, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat zijn broer er verblijft zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 22§1, art. 22§7 en 13§1 en art. van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de Italiaanse luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie (4).”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3.2. van de Dublin III-Verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing is strijdig met art. 3 EVRM, art. 3.2. Vo 604/2013 en het zorgvuldigheidsbeginsel:

B.1. Profiel van verzoeker

Verzoeker verklaarde dat hij in Italië in de straat heeft geleefd, en geen staatsopvang heeft genoten.

Uit ingesloten medisch attest blijkt verder dat

- *een tumor werd vastgesteld bij verzoeker en dit slechts vijf dagen geleden*
- *verzoeker nood heeft aan psychiatrische begeleiding en medicatie (horen van stemmen, ernstige stress)*

Er is geen adequate medische begeleiding behandeling beschikbaar in Italië, zoals blijkt uit diverse gezaghebbende :

OSAR, Reception conditions in Italy, August 2016

La garantie de la prise en charge psychologique et psychiatrique est largement insuffisante au niveau de l'examen des cas ainsi que du soutien et des soins prodigués aux patient-e-s. L'offre de traitements ambulatoires est très réduite. Une seule consultation médicale ne suffit en effet souvent pas à garantir un traitement adéquat en cas de maladie psychique.³²⁶ Une hospitalisation n'est très souvent guère envisageable, faute de places et la plupart du temps de possibilités de traduction.(vrij vertaald : de zekerheid dat men psychologisch en psychiatrisch zal worden opgevangen is ontoereikend en dit zowel wat betreft het onderzoek als de ondersteuning van de patiënt. Het aanbod voor ambulante behandelingen is zeer beperkt. Eén enkele medische consultatie is geen adequate behandeling voor een psychologische aandoening. Een hospitalisatie is vaak gewoon niet mogelijk, wegens gebrek aan plaats en vertalers.)

Hoewel er diverse particuliere projecten bestaan, meldt MSF dat : Ces projets ne sont pas en mesure de couvrir les besoins. En particulier pour deux raisons tout à fait significatives : d'une part, l'offre ambulatoire est très limitée de par sa taille et, d'autre part, l'aide qu'elle peut apporter ne peut être efficace que si la personne traitée se trouve en situation de vie stable (vrij vertaald : « deze projecten zijn niet in staat om aan de vraag te voldoen, en dit wegens twee redenen : enerzijds het aanbod is zeer beperkt in omvang, en anderzijds zijn zij maar zinvol voor mensen met een stabiele levenssituatie »).

Le système italien de la santé prévoit que les personnes qui travaillent ou qui n'ont encore jamais travaillé en Italie (inoccupati) doivent payer une franchise (« ticket ») pour les prestations médicales (sauf pour les soins d'urgence), c'est-à-dire prendre à leur charge une partie des frais qui en résultent. Comme les requérant-e-s d'asile et les bénéficiaires d'un statut de protection sont placé-e-s sur un pied d'égalité avec les indigènes dans ce domaine, cette règle leur est aussi applicable (vrij vertaald : « het Italiaanse systeem voorziet dat personen die werken en die nog nooit hebben gewerkt een franchise moeten betalen voor medische behandeling (behoudens spoedbehandelingen), i.e. dat zij zelf een deel van de kosten moeten betalen. Aangezien asielzoekers op dezelfde plaats staan als gewone burgers geldt dit eveneens voor hen).

L'OSAR est d'avis que, de manière générale, les personnes vulnérables ne devraient être transférées en Italie dans le cadre du règlement Dublin ou du traité de réadmission que si cette mesure est dans leur intérêt. En tous les cas, aucun transfert ne devrait être envisagé sans garanties spécifiques d'un hébergement et d'un traitement adéquats même au-delà de la procédure d'asile (vrij vertaald : OSAR is van mening dat kwetsbare personen niet mogen worden overgedragen naar Italië in het kader van de Dublin Verordening tenzij dit in hun belang is. In elk geval mag er geen overdracht worden gepland zonder dat er specifieke garanties werden ingewonnen over opvang en behandeling.)

United States Department of State, 2015 Country Reports on Human Rights Practices - Italy, 13 April 2016, <http://www.refworld.org>

The press reported limited health care, inadequate and overcrowded facilities, and a lack of access to legal counseling and basic education (vrij vertaald: In de media werd melding gemaakt van beperkt gezondheidszorg, ontoereikende en overbevolkte faciliteiten en een gebrek aan juridische begeleiding en basisonderwijs”).

Per quanto riguarda l'offerta di assistenza, essa vede al momento i servizi psichiatrici in difficoltà, per ragioni organizzative e clinico-operative. Le caratteristiche dell'utenza fanno sì che la necessità di traduttori competenti si sia fatta particolarmente elevata e difficile da soddisfare, perché servono con grande frequenza mediatori in lingue africane poco diffuse e conosciute. I servizi psichiatrici, già in molte aree del paese sotto pressione per la scarsità di personale, oltre a essere sottodimensionati soffrono a volte della mancanza di competenze specifiche,

(vrij vertaald : « Wat betreft de beschikbare hulpverlening, verkeert de huidige psychiatrische dienstverlening in moeilijkheden wegens organisatorische en klinico-operationele redenen. Gelet op de aard van de vereiste behandeling, is de nood aan geschikte tolken hoog, en niet in te willigen, zeker nu het vaak gaat om Afrikaanse talen die weinig verbreid en gekend zijn. De psychiatrische verzorging, die reeds in het algemeen onder druk staat in het land wegens personeelstekort, leidt daarenboven onder een tekort van gespecialiseerde vakmensen)

B.2. Vermoedelijke situatie in geval van terugkeer van verzoeker naar Italië:

Het DVZ behandelt verzoeker als een persoon die nog geen asielaanvraag heeft ingediend (overname, geen terugnameverzoek).

Als een Dublin-terugkeerder wordt teruggebracht naar de luchthaven van Italië, doorgaans Rome, wordt hij begeleidt door een NGO, die zoekt naar een beschikbare opvangplaats. Daarbij doen zich echter de volgende problemen voor:

B.2.1. Geen toegang tot staatsopvang

Weliswaar was er tijdelijk voorzien in opvang voor Dublin-terugkeerders, die werd gefinancierd door de Europese Gemeenschap. Echter in het AIDA rapport waarop het DVZ zich baseert staat vermeld dat deze opvanginitiatieven werden beëindigd in juni 2015: "The aforementioned projects providing accomodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 (...)" (vrij vertaald: "De bovenstaande projecten die voorzagen in opvang voor Dublin terugkeerders en gefinancierd werden door ERF werden beëindigd in juni 2015.")

Of de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders ondertussen werden verlengd na de stopzetting ervan eind juni 2015, wordt in de bestreden beslissing niet vermeld en blijkt ook niet uit paragraaf 5 van pagina 64 van het voormelde AIDA-rapport.

Dit blijkt evenmin uit het rapport van SFH, dat weliswaar vermeldt: "Die FER-Projekte, welche spezifisch der Unterbringung von Personen gedient haben, die unter der Dublin-Verordnung zurück nach Italien überstellt wurden, sind im Sommer 2015 ersatzlos ausgelaufen. Nachfolgeprojekte unter dem aktuellen EU-Fonds AMIF119 sollen nach Information von GUS im August 2016 umgesetzt werden. Geplant ist eine Projektdauer von 24 Monaten" (Vrij vertaald: "de FER-projecten, die specifiek gericht waren op de opvang van Dublin-terugkeerders naar Italië, werden beëindigd in de zomer van 2015. Nieuwe projecten, gefinancierd door het EU-fonds AMIF zullen volgens het GUS in augustus 2016 worden gelanceerd. Een projectduur van 24 maanden is voorzien."

Het desbetreffende informatie dateert echter van maart 2016, en nergens uit het administratief dossier blijkt dat de in de praktijk effectief nieuwe projecten werden gelanceerd, en indien dit zo zou zijn, dat verzoeker effectief toegang heeft tot de opvang voorzien in deze projecten.

Terzake heeft het DVZ duidelijk niet voldaan aan haar onderzoeksplicht of bij een terugkeer naar Italië verzoeker zal terecht komen in een mensonwaardige situatie: Zie RVV, nr. 16939 van 03/06/2016

B.2.2. Ondergeschikt, uitsluitend toegang tot een CAS-opvangplaats:

Ondergeschikt, voor zover verzoeker wel in aanmerking zou komen voor opvang, geldt het volgende:

Geen onmiddellijke opvang

Een asielzoeker die nog geen asielaanvraag heeft ingediend, moet wachten tot aan de formele registratie van zijn asielaanvraag, vooraleer te kunnen genieten van opvang. Deze registratie duurt in Rome meerdere maanden. Intussen kan de asielzoeker niet genieten van opvang:

"According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal

registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets. (Vrij vertaald: "In de praktijk, die werd onderzocht tot eind september 2015, hebben asielzoekers, hoewel zij gerechtigd zijn op materiële opvang onmiddellijk na het indienen van hun asielaanvraag en de afname van hun vingerafdrukken, slechts effectief toegang tot opvang na de formele registratie van hun asielaanvraag. Aangezien deze laatste pas maanden na het indienen van hun asielaanvraag kan plaatsvinden, kunnen asielzoekers ernstige hinder ondervinden bij het zoeken naar alternatieve opvang. Wegens gebrek aan middelen, worden sommige asielzoekers genooddaakt om te verblijven bij vrienden, in noodcentra of om te slapen op straat.")

However, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura. In this regard, it must be also pointed out that during 2014, thanks to the enlargement of the SPRAR system and the establishment of the Emergency Reception Centres (CAS), the situation described above concerns those asylum seekers who enter Italian territory and who file their asylum application in loco to police headquarters. In fact, over 2014, those asylum seekers rescued at sea are immediately transferred to CAS after disembarkation, regardless of the registration of their applications.²⁴⁵ (pagina 62-63)" (Vrij vertaald: "De werkelijke draagwijdte van het fenomeen is niet gekend, aangezien er geen statistieken beschikbaar zijn over het aantal asielzoekers zonder onmiddellijke toegang tot de asielcentra. Daarenboven verschillen de wachttijden tussen de indiening en de registratie van de asielaanvraag naargelang de prefectuur, hetgeen onder meer afhankelijk is van het aantal asielaanvragen in elke prefectuur. Er moet ook worden benadrukt dat in 2014, dankzij de uitbreiding van het SPRAR systeem en de opening van noodcentra (CAS) de voormelde situatie enkel betrekking heeft op asielzoekers die binnenkomen via land en die hun asielaanvraag indienen in een politiekantoor. In 2014 werden de asielzoekers die werden gered via de zee, onmiddellijk na hun aankomst overgebracht naar noodcentra, ongeacht of hun asielaanvraag reeds werd geregistreerd.")

"In der Zeit zwischen Asylgesuch und verbalizzazione ist es nicht immer garantiert, dass die Person eine Unterkunft hat. Mit dem Dekret 142/2015 wäre vorgesehen, dass die Aufnahmemaßnahmen bereits ab dem Zeitpunkt der erstmaligen Stellung des Asylgesuchs erfolgen sollen. Hier gibt es in der Praxis noch Schwierigkeiten bei der Umsetzung. Personen, die Italien über das Meer erreichen (ca. 90 Prozent) Asylsuchenden in Italien), werden sofort nach Ankunft untergebracht. Für diejenigen Personen, die über Land gekommen sind oder im Land Asyl beantragen, ist die Situation schwieriger und die Aufnahme wird verzögert oder verhindert. Deshalb landen diese Personen oft auf der Strasse oder sind gezwungen, in informellen Siedlungen oder vorübergehend in Unterkünften von NGOs unterzukommen..." "In Rom kann es zwei bis drei Monate dauern bis zur verbalizzazione." (SFH, pagina 21-22)." (Vrij vertaald: "Tussen de asielaanvraag en de registratie ervan is het niet gegarandeerd dat de persoon een onderkomen vindt. In het decreet 142/2015 werd voorzien dat de opvang moet worden voorzien onmiddellijk na het indienen van de asielaanvraag. Maar in de praktijk is dit nog steeds niet omgezet. Personen die Italië via de zee bereiken (ongeveer 90%) worden onmiddellijk na hun aankomst opgevangen. Maar de personen die via land asiel aanvragen, bevinden zich in een moeilijke situatie en hun opvang wordt niet voorzien. Daarom belanden deze mensen dikwijls op straat of zijn zij genooddaakt om zich in informele vestigingen en bij NGO's te vestigen.....In Rome kan het tot drie maanden duren vooraleer de asielaanvraag formeel wordt geregistreerd.")

Uiteindelijk slechts noodopvang van een CAS-centrum

Na de formele registratie van de asielaanvraag worden Dublin-terugkeerders in Rome in de praktijk opgevangen in een CAS-opvangplaats:

"Personen, die unter der Dublin-III-Verordnung nach Rom überstellt werden und die Questura von Rom für die Bearbeitung ihres Asylgesuchs zuständig ist/wird, werden in den allermeisten Fällen in CAS untergebracht. Die Anzahl der CAS pro Prefettura ist intransparent, keine der Interviewpartner und -partnerinnen konnte definitive Zahlen nennen (SFH, p. 31/81)" (vrij vertaald: "Personen, die onder de Dublin III Verordening naar Rome worden overgedragen en voor wie de prefectuur van Rome bevoegd is/wordt, worden in het merendeel van de gevallen in een CAS ondergebracht. Het aantal CAS in de prefectuur is niet transparant en geen enkele persoon die wij hebben ondervraagd kon hierover informatie verschaffen.")

CAS is opgericht als noodopvang (SFH, p. 30), maar omdat de er geen plaatsen beschikbaar zijn in het gewone circuit moeten de asielzoekers in deze opvang blijven:

“Theoretisch wäre vorgesehen, dass die angekommen Personen lediglich eine kurze Zeit in einem CAS verbringen, bis eine Unterkunft im SPRAR gefunden werden kann. Da das SPRAR jedoch nicht genügend Plätze zur Verfügung stellen kann, bleiben die meisten Personen während des Asylverfahrens für längere Zeit oder dau-erhaft im CAS. (SFH pagina 31-32) (vrij vertaald: “theoretisch zouden de aangekomen personen uitsluitend een korte tijd in een CAS doorbrengen, totdat een onderkomen in een SPRAR gevonden werd. Maar in de SPRAR zijn er onvoldoende plaatsen, waardoor de meeste mensen in de CAS blijven, gedurende hun asielprocedure of zelfs daarna.”

Over de levensomstandigheden in de CAS kan het DVZ geenszins met zekerheid zeggen dat deze menswaardig zullen zijn:

La situation de logement a une influence décisive sur la santé et sur les perspectives de succès d'un traitement médical. Les problèmes sanitaires, sociaux et juridiques sont indissociables. Il s'agit donc d'abord de savoir quelle est la situation de la personne en matière de logement (vrij vertaald : « De huisvesting heeft een beslissende invloed op de gezondheid en op de slaagkansen van een medische behandeling. De sanitaire, sociale en juridische problemen houden met elkaar verband. Bijgevolg moet de vraag gesteld worden hoe de persoon zal worden opgevangen qua huisvesting.)

De nombreux lieux d'hébergement pour requérant-e-s d'asile n'offrent pas de soutien psychologique ni psychiatrique. En particulier, dans les CAS, il n'existe pas de possi-bilités de traitement des problèmes psychiques,³²⁸ ce qui rend ces centres inadéquats pour les personnes qui auraient besoin d'une aide psychologique ou psychiatrique. (vrij vertaald : talloze opvangcentra voor asielzoekers verlenen geen psychologische noch psychiatrische hulp. In het bijzonder in de CAS bestaan er geen mogelijkheden om psychische problemen te behandelen, hetgeen deze centra ongeschikt maakt voor de personen die nood zouden hebben aan psychische of psychologische begeleiding.)

Ce n'est pas seulement en cas de maladie psychique que la situation de vie a une influence décisive sur l'état de santé : une personne sans abri peut à la rigueur obtenir de se faire opérer en cas de nécessité, mais elle n'a ensuite en règle générale pas un droit à un hébergement et doit retourner vivre dans la rue avec ou sans la possibi-lité de dormir dans un refuge de nuit. Dans ces circonstances, une bonne convales-cence semble ne pouvoir être que très rarement garantie. Dans le rapport de l'OSAR de 2013, il était fait mention d'une femme érythréenne rencontrée à Bologne, qui, atteinte d'une tumeur, avait vécu sans abri jusqu'au jour de son opération. Malgré son état de grande faiblesse et ses saignements, elle devait quitter le refuge de nuit tôt le matin et n'avait pas d'endroit où passer la journée (Vrij vertaald : « het is niet enkel bij psychologische problemen dat de levensomstandigheden een beslissende invloed uitoefenen op de gezondheid : een persoon zonder onderdak kan zich laten opereren in geval van urgentie, maar hij heeft nadien geen enkel recht op opvang en moet overleven op straat, met of zonder de mogelijkheid om 's nachts in een nachtcentrum te slapen. In deze omstandigheden is er weinig kans op goede genezing. In het rapport van OSAR van 2013 werd melding gemaakt van een Eritreese vrouw in Bologna die een tumor had, en op straat had geleefd tot aan de dag van haar operatie. Ondanks haar zwakke toestand en bloedingen moet zij het nachtcentrum verlaten en had zij overdag geen opvang”).

Comme déjà indiqué au Chapitre 4.2.3, les acteurs sur place (les ONG en fonction à l'aéroport, les préfectures, etc.) sont souvent insuffisamment renseignés sur les be-soins des personnes de retour dans le cadre de Dublin qui présentent des problèmes de santé. Les places d'hébergement ne suffisent de loin pas, en particulier pour les personnes atteintes psychiquement. Cette carence a pour effet de prolonger le temps d'attente pour une place adéquate, pour autant encore qu'une place puisse être trouvée ; ce-pendant, le risque que ces personnes se retrouvent sans abri est élevé car elles ne sont souvent pas admises dans les lieux d'hébergement où elles sont considérées comme insupportables (vrij vertaald : zoals reeds aangegeven in hoofdstuk 4.2.3. zijn de mensen ter plaatse vaak onvoldoende geïnformeerd over de noden van de terugkeerders onder de Dublin Verordening die gezondheidsproblemen hebben. Hun opvang volstaat doorgaans helemaal niet, in het bijzonder voor mensen met psychische problemen. Dit tekort heeft tot gevolg dat de wachttijd voor een geschikte opvangplaats toeneemt, indien er überhaupt een plaats kan gevonden worden: bijgevolg is het risico dat deze mensen moeten overleven op straat zeer reëel, aangezien zij niet worden toegelaten tot de gewone opvang wegens ondraaglijk).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker in geval van terugkeer weldegelijk het risico loopt op een schending van art. 3 EVRM wegens ontoereikende medische verzorging en/of opvang.

Dat het EHRM oordeelt dat de lidstaten zich moeten onthouden van een overdracht naar een andere lidstaat indien deze overdracht strijdig is met art. 3 EVRM.

Dat bij de beoordeling van het dossier rekening moet worden gehouden met de voorzienbare gevolgen bij een overdracht, uitgaande niet alleen van de algemene landinformatie en ook van de specifieke situatie van de betrokkene.

Dat het EHRM verder oordeelt dat in geval van twijfel de autoriteiten voldoende gegevens en garanties moeten inzamelen om zich ervan te vergewissen dat de betrokkene effectief een menswaardige behandeling zal kunnen genieten in het land naar waar hij zal worden overgedragen.

Aldus had de Belgische overheid individuele garanties moeten inwinnen omtrent de situatie waarin verzoeker zal terecht komen in geval van terugkeer naar Italië, zeker nu de Italiaanse overheid niet eens gereageerd had op het verzoek tot overname.

B.3. Familiale situatie van verzoeker

Verzoekers (meerderjarige) broer verblijft in België, waar hij werd erkend als vluchteling.

In het licht van voorgaande informatie, is het geenszins correct dat verzoeker niet zou kunnen beschouwd worden als een persoon, die afhankelijk is van zijn meerderjarige broer ingevolg zijn ziekte (de vaststelling van een tumor, alsook ernstige psychiatrische problemen).

Bijgevolg is een terugkeer naar Italië bovendien strijdig met artikel 16 Vo 604/2013 alsook met art. 8 EVRM.

B.4. Relevante rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Tot besluit verwijst verzoeker naar diverse arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die *mutatis mutandis* van toepassing kunnen geacht worden op de onderhavige zaak:

Zie RVV 169039 van 03/06/2016 : “Wat de specifieke huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvanginitiatieven eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname. Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen. De verwerende partij stelt dat de Italiaanse overheid zich niet onverschillig opstelt en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden, maar dit biedt geen antwoord op de vastgestelde niet-automatische verlenging van specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, die, zoals blijkt uit het partieel geciteerde AIDA rapport, eind juni 2015 werden stopgezet. Noch kan hieruit worden afgeleid dat andere opvangstructuren worden opgesteld voor Dublin-terugkeerders. 3.6. De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448)”

Zie RVV 144188 van april 2015 : « le Conseil observe que les parties en présence ont dès lors manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation. Toutefois il ressort de ceux-ci que malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités descentres d'accueil étant régulièrement dépassées – le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation d'Italie n'est pas comparable de celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M. M.S. ainsi que souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience ne permet pas d'énervé ce constat.

En espèce, au vu des diverses informations sus évoquées dont disposait la partie défenderesse le Conseil estime *prima facie* qu'il lui appartenait à tout le moins d'examiner le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui de se retrouver sans hébergement et sans les moyens de pouvoir à ses besoins élémentaires (laquelle situation serait constitutive d'une violation de l'article 3 CEDH) en tenant compte de la situation actuelle invoquée et étayée par la partie requérante, ainsi que des éléments particuliers propres au cas du requérant, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments susceptibles d'établir une « vulnérabilité aggravée »

Vrij vertaald: « De Raad stelt vast dat de partijen in het geding bijgevolg duidelijk een andere interpretatie geven aan de rapporten, voorgelegd aan de Raad. Niettemin blijkt uit deze laatste dat ondanks de maatregelen die werden genomen door de Italiaanse overheid, het niet gegarandeerd is dat elke asielzoeker die aankomt in Italië, ten laste zal worden genomen door de Italiaanse overheid – waarbij hij opvang zal genieten zonder dat hij gedwongen zal zijn om te wonen in zeer moeilijke omstandigheden – gezien de capaciteit van de centra regelmatig wordt overschreden – gedurende zijn

asielaanvraag. Het feit dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met deze in Griekenland, zoals onderzocht door het EHRM in het arrest M.M.S., wat de verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing en tijdens de zitting, doet hieraan geen afbreuk.

In het onderhavige geval en op basis van de bovenstaande informatie waarover de verwerende partij beschikte, is de Raad prima facie van mening dat verweerster minstens het risico dat door de verzoeker was ingeroepen, had moeten onderzoeken, met name het feit dat hij zou moeten achterblijven zonder onderdak en zonder te beschikken over de vereiste middelen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud (hetgeen strijdig zou zijn met art. 3 EVMR) en dat zij hierbij rekening had moeten houden met de actuele situatie die was aangehaald door de verzoeker en met de bijzondere elementen eigen aan zijn zaak, ook indien deze elementen niet wijzen op een “verhoogde kwetsbaarheid”.

Dat de verwerende bijgevolg niet heeft voldaan aan het motiveringsplicht noch aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

RVV 144400 : “A cet égard il n’apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que la requérante ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse n’a pas manqué à cette exigence et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l’actuel afflux massif de demandeurs d’asile en Italie, invoquée par la partie demanderesse en termes des plaidoiries, et non contestée par la partie défenderesse. »

Vrij vertaald : « In dit opzicht volstaan de verwijzingen naar de rechtspraak door de verwerende partij niet en evenmin het loutere feit dat verzoeker niet behoort tot een bijzondere kwetsbare groep, zeker niet als men rekening houdt met de massale instroom van asielzoekers in Italië, die werd ingeroepen. »

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook,

desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende

of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.3. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit het ‘Dublin’ gehoor van 30 september 2016 blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij 1 nacht in Sicilië verbleef, 4 nachten op een onbekende plaats en daarna drie weken in Milaan op straat verbleef, dat zij in België een asielaanvraag wenst in te dienen en zich verzet tegen een overdracht naar Italië daar zij liever in België bij haar broer wil blijven en voorts dat zij geen gezondheidsproblemen heeft.

De gemachtigde motiveerde hieromtrent terecht *“Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachtten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij liever bij zijn broer in België wil blijven (DVZ, vraag 33). Betrokkene haalde buiten het gegeven dat hij bij zijn broer in België wil blijven verder geen redenen aan met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zou kunnen rechtvaardigen. Het gegeven dat betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Italië genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en vanuit Sicilië via een onbekende plaats waar hij vier dagen verbleef en vervolgens naar Milaan reisde waar hij gedurende drie weken op straat zou hebben verbleven, toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Het blijft bovendien de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient bovendien te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn. Het mag dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat als men geen asiel aanvraagt in Italië men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking). De verklaring van betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië kan dan ook evenmin beschouwd worden een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij zij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten.”*

En:

“Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.09.2016 dat deze geen probleem is. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te

reizen en er zijn evenmin gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er evenmin besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.09.2016 verklaarde dat hij geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21) maar dat zijn broer T.D. (...) (o.v. xxx (...)) in België in Antwerpen verblijft en erkend vluchteling is (DVZ, vraag 17). Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in België te hebben (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze verklaarde broer T.D. (...) (o.v. xxx (...)) die in België verblijft als erkend vluchteling, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van deze verklaarde broer blijkt dat deze op 26.02.2014 erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Er dient echter eveneens te worden vastgesteld de betrokkene net als zijn verklaarde broer meerderjarig en gehuwd is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn verklaarde broer die legaal in België verblijft zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening.

Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde broer die wettig in België verblijft zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening.

Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde broer van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde broer ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde broer van betrokkene ten opzichte van betrokkene zelf. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde broer la van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen.

Wat betreft de vraag of er specifieke redenen zijn om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.09.2016 dat dit is omdat hij bij zijn broer wil zijn (DVZ, vraag 31). Zoals hogerop reeds werd aangegeven kunnen betrokkene en zijn broer bovendien niet beschouwd worden als gezinsleden zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde broer die wettig in België verblijft zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele

schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde broer van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde broer ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde broer van betrokkene ten opzichte van betrokkene zelf. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde broer la van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Met betrekking tot deze opgegeven reden, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat zijn broer er verblijft zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.”

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij in Italië op straat heeft geleefd en geen staatsopvang heeft genoten. Echter weerlegt zij met het herhalen van haar verklaringen de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet. De verwerende partij motiveerde hieromtrent wat volgt: *“Het gegeven dat betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Italië genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en vanuit Sicilië via een onbekende plaats waar hij vier dagen verbleef en vervolgens naar Milaan reisde waar hij gedurende drie weken op straat zou hebben verbleven, toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Het blijft bovendien de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient bovendien te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn. Het mag dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat als men geen asiel aanvraagt in Italië men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking). De verklaring van betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië kan dan ook evenmin beschouwd worden een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten.”*

Voorts betoogt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat uit het bij haar verzoekschrift gevoegde medische attest blijkt dat bij haar een tumor werd vastgesteld en dat zij nood heeft aan psychiatrische begeleiding en medicatie. Zij wijst er op dat er geen adequate medische behandeling beschikbaar is in Italië, waarbij zij verwijst naar het SFH/OSAR rapport van augustus 2016, naar een rapport van United States Department of State van 13 april 2016 en een rapport van ANCI van 2016. Echter ter terechtzitting wijst de advocaat van de verzoekende partij er op dat per vergissing een medisch attest voor een andere persoon werd gevoegd en dat het betoog dan ook gebaseerd werd op een medisch attest dat geen betrekking heeft op de verzoekende partij. Zij wijst er ter terechtzitting wel op dat een tweede medisch attest werd gevoegd dat wel betrekking heeft op de verzoekende partij en waaruit blijkt dat de verzoekende partij klaagt over hoofdpijn en een verstopte neus en dat een echo werd gevraagd gelet op mogelijkheid van nierstenen. Zij meent dat gelet op de medische problematiek een terugkeer

uitgesloten is, waarbij zij verwijst naar het betoog betreffende de gezondheidszorg voor asielzoekers in Italië.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins dienstig kan verwijzen naar paragrafen uit de door haar vernoemde rapporten betreffende de gezondheidszorgen in zoverre ze betrekking hebben op de mogelijkheid tot psychologische en psychiatrische hulp, daar zij geenszins aannemelijk maakt dergelijke hulp nodig te hebben.

Voorts blijkt uit de door de verzoekende partij geciteerde rapporten dat asielzoekers, zoals andere personen in Italië, een franchise moeten betalen voor medische behandelingen, behoudens spoedbehandelingen, dat zij aldus zelf voor een deel van de kosten moeten instaan, dat het SFH/OSAR rapport van mening is dat kwetsbare personen niet mogen overgedragen worden naar Italië in het kader van de Dublin Verordening, dat in elk geval geen overdracht mag gepland worden zonder dat er specifieke garanties werden ingewonnen over opvang en behandeling en dat de media melding maakt van onder meer beperkte gezondheidszorg.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, maakt zij met haar verklaringen *prima facie* niet aannemelijk dat zij zulke specifieke noden heeft dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de omstandigheden waarin de verzoekende partij zal worden opgevangen in Italië. Immers blijkt uit het medisch attest dat de verzoekende partij voegde bij haar verzoekschrift dat de verzoekende partij op 27 december 2016 klaagde over hoofdpijn en een verstopte neus, doch ook dat zij inmiddels de nodige medicatie hiervoor heeft verkregen. Noch uit het verzoekschrift van 4 januari 2017, noch ter terechtzitting van 6 januari 2017, noch uit stukken gevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat deze medische problematiek, ondanks de verkregen medicatie, nog niet verholpen is. Voorts blijkt dat er problemen waren met plassen, maar blijkt ook uit het medisch attest dat de urine normaal is. Een behandeling wordt niet voorgeschreven. Voorts meldt het medisch attest wel dat een echo is gevraagd, doch hieruit blijkt dat de verzoekende partij een onderzoek zal ondergaan, doch op heden geenszins dat de verzoekende partij een bepaalde medische problematiek heeft waardoor er sprake zou zijn van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de omstandigheden waarin zij zal opgevangen worden in Italië. Gezien aldus heden niet blijkt dat de verzoekende partij nood heeft aan enige medische behandeling, kan de verzoekende partij ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat medische behandelingen in Italië niet altijd gratis zijn of dat er een beperkte gezondheidszorg is.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangeeft dat indien de medische toestand van de verzoekende partij van die aard is dat zij door de centrumarts niet 'fit to fly' bevonden wordt, zij niet zal overgedragen worden.

Betreffende haar familiale situatie stelt de verzoekende partij dat haar meerderjarige broer in België verblijft en alhier erkend werd als vluchteling. Zij meent dat het geenszins correct is dat zij niet zou kunnen beschouwd worden als een persoon die afhankelijk is van haar broer ingevolge haar ziekte, waarbij zij verwijst naar de vaststelling van de tumor en de ernstige psychiatrische problemen, en dat aldus een terugkeer naar Italië strijdig is met artikel 16 van de Dublin III-Verordening alsook met artikel 8 van het EVRM. Gelet op de verklaringen ter terechtzitting dat in zoverre in het verzoekschrift uitgegaan wordt van het medisch attest op naam van een andere persoon (waarin meegedeeld wordt dat bij deze persoon een tumor werd vastgesteld en dat deze persoon op psychiatrisch consult is geweest), dit een vergissing betreft, is het betoog over de afhankelijkheid van de broer ingevolge de ziekte, met name tumor en ernstige psychiatrische problemen, niet dienstig. Ten overvloede wijst de Raad er op dat in zoverre de verzoekende partij zou wensen voor te houden dat zij afhankelijk is van haar broer gelet op haar medische problematiek, zij dit geenszins aannemelijk maakt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij op heden een medische problematiek heeft die een afhankelijkheid van een familielid teweegbrengt.

De verzoekende partij toont met haar betoog *prima facie* dan ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM of van artikel 16 van de Dublin III-Verordening.

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele

karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen *prima facie* aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

2.3.2.4. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.2.4.1. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

En:

“Wat tenslotte een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië (Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), “Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, “UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, July 2013; SFH, “Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, Oktober 2013; SFH, “Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, August 2016; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, “National Country Report: Italy”, AIDA, last updated 19.01.2016; Italian Council for Refugees (CIR), “Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries”; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., “Rapport: l’arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection

beneficiaries”, 30.04.2015, UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015 ; “Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015, AIDA, Italy: plans for a uniform reception system through SPRAR expansion, 19.10.2016) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Integendeel het meest recente AIDA-rapport stelt duidelijk dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p.82-85).”

De verzoekende partij betwist voormelde motieven in zoverre ze aldus betrekking hebben op de toegang tot de asielprocedure in Italië niet. De verzoekende partij toont niet aan dat voormelde motieven, die steun vinden in het administratief dossier, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, heeft geen enkele invloed op het gegeven dat er een individueel onderzoek zal zijn naar haar asielaanvraag. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en de asielaanvraag te behandelen.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij geen toegang zal hebben tot een daadwerkelijke asielprocedure en beroepsprocedure in Italië.

2.3.2.4.2. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: “Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak *Mohammed Hussein versus Nederland en Italië* stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest *A.S. v. Zwitserland* (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten.”

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, bevestigde het EHRM in 2015 nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland)

De Raad benadrukt dat ook dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich heeft gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato & Daniela Di Rado, *"Asylum Information Database - National Country Report - Italy"*, december 2016, verder AIDA-rapport genoemd). Verder merkt de Raad verder op dat de verwerende partij zich tevens onder meer heeft gesteund op volgende stukken:

- *"Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015
- *"Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap"* van 1 oktober 2015
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien*), Bern) van augustus 2016;
- Het rapport van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*) van 2016
- UNHCR *"Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea"*, van 6 mei 2015
- AIDA, *"Italy: plans for a uniform reception system through SPRAR expansion"* van 19 oktober 2016

De verwerende partij komt tot de conclusie dat uit deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, blijkt dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar dat uit de rapporten eveneens blijkt dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast wijst de verwerende partij er nog op dat er evenmin *"recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden (zijn) waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn."*

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, doch wordt gemotiveerd *"Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld."* en *"Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn."* en *"Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van*

kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013..Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten.

Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers."

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublin-terugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het feit dat deze opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders werden beëindigd in 2015, zoals ook gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, en stelt dat nergens uit blijkt dat deze initiatieven werden verlengd of dat nieuwe projecten werden gelanceerd en dat indien dit zo zou zijn zij effectief toegang heeft tot de opvang voorzien in deze projecten, dat de verwerende partij duidelijk niet voldaan heeft aan haar onderzoeksplicht of zij bij terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een mensonwaardige situatie. Met voormelde argumentatie toont de verzoekende partij niet aan dat de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders zorgwekkend is, daar aldus in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat uit het AIDA rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders in het reguliere opvangnetwerk worden opgevangen en dat in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

Verder wordt gesteld voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië: *"Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013..Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt*

bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten.

Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Bovendien blijkt dat de Italiaanse autoriteiten het aantal opvangplaatsen de laatste jaren gevoelig hebben uitgebreid en dat de Italiaanse autoriteiten nog steeds op deze weg doorgaan (AIDA-rapport 19.01.2016, SFH-rapport Augustus 2016, AIDA, Italy: plans for a uniform reception system through SPRAR expansion, 19.10.2016). Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties."

en

"Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, August 2016 & National Country Report: Italy", AIDA, 22.12.2015, last updated 19.01.2016; Italian Council for Refugees (CIR)) kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene."

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

"Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, waaronder ook het door de verzoekende partij geciteerde OSAR/SHF rapport van augustus 2016, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijf van geven dat deze

tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie.

Het komt dan ook de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat dit onderzoek niet zorgvuldig is geweest, of dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot haar conclusie is gekomen.

De verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op de arresten van de Raad die zij citeert in haar verzoekschrift daar deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de personen op wie de door haar genoemde arresten betrekking hebben alsook de in de door haar genoemde bestreden beslissingen gevoerde onderzoek naar de bestaanbaarheid van de Dublinoverdracht met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dermate gelijkaardig zijn met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gesteund op allerlei recente bronnen van informatie, waaronder het AIDA rapport, het OSAR/SHF rapport van 2016 en andere recente informatie, welke werden gevoegd aan het administratief dossier. Na lezing van deze rapporten stelt de Raad vast dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen Dublin-terugkeerders, met name naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend. *In casu* is het niet betwist dat de verzoekende partij geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië.

Waar de verzoekende partij meent dat het AIDA rapport aan het licht brengt dat asielzoekers heel grote hindernissen tegenkomen om een verblijfplaats te vinden en maanden en zelfs jaren zonder enig onderdak blijven, en hieromtrent een paragraaf uit voormeld rapport citeert, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze praktijk tot op heden voortduurt, noch toont zij aan dat de eventuele noodopvang niet aan de elementaire behoeften zou beantwoorden. Bovendien blijkt uit het SFH rapport van augustus 2016 dat de opvangplaatsen de voorbije vier jaar sterk zijn toegenomen.

Voorts, en betreffende de opmerking van de verzoekende partij dat de Italiaanse autoriteiten niet gereageerd hebben op het verzoek tot overname, en de Belgische overheid aldus individuele garanties moet inwinnen omtrent de situatie waarin zij zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Italië, wijst de Raad op wat volgt:

Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen. (p. 22 van het OSAR/SHF rapport, augustus 2016) (noot: Questura slaat op de migratiedienst van de Italiaanse politie) Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, *quod in casu*, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De modaliteiten van de overdracht worden op voorhand vastgelegd op basis van de Dublin-verordening. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura *in casu* bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan, is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura waar de luchthaven zich bevindt (p. 23 van het OSAR/SHF rapport, augustus 2016).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat voor de verzoekende partij een vlucht werd geboekt naar Rome. Uit het rapport blijkt dat de NGO die actief is op de luchthaven van Rome (Fiumicino) op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig gezocht en worden zij begeleid tot het bureau van de Questura op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de Questura van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Het rapport meldt dat Dublin-terugkeerders soms de nacht moeten doorbrengen op de luchthaven, maar dat twee nachten uiterst zeldzaam zijn. Het bureau van de grenspolitie is open tot 14 uur van maandag tot vrijdag. Zij die buiten de kantooruren komen, moeten dus wachten tot het

bureau open gaat. Het rapport concludeert dat Dublin-terugkeerders die aankomen in Rome toegang hebben tot een NGO die bijstand kan verlenen aan personen die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, wat in deze het geval is. (p. 25-26 van het van het OSAR/SFH rapport, augustus 2016) Het besluit van de verwerende partij dat er in Rome een NGO operationeel is die bijstand verleend aan Dublin-terugkeerders berust dus op goede gronden. De verzoekende partij, die op een vlucht zal worden gezet die om 13u35 zal aankomen in Rome op maandag 16 januari 2017, maakt dan niet aannemelijk dat zij onredelijk lang zal moeten wachten voor zij bij de bevoegde Questura een verbalizzazione kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk.

Uit het AIDA rapport (december 2015) blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (AIDA rapport, p. 67). Het AIDA rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

De verzoekende partij betwist niet dat blijkens het door de verwerende partij gehanteerde rapport van OSAR/SFH dat de NGO in de luchthaven van Rome de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, *quod in casu*, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië. (p. 25 van het van het OSAR/SFH rapport, augustus 2016). Dit wordt zelfs bevestigd door de verzoekende partij in haar verzoekschrift waar zij stelt dat als een Dublin-terugkeerder wordt teruggebracht naar de luchthaven van Italië, doorgaans Rome, hij wordt begeleid door een NGO, die zoekt naar een beschikbare opvangplaats.

Echter meent zij dat er zich problemen voordoen doordat de opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders beëindigd werden en niet blijkt dat deze verlengd werden na juni 2015, noch dat nieuwe projecten gelanceerd werden, doordat er geen onmiddellijke opvang is daar een asielzoeker moet wachten tot aan de formele registratie van zijn asielaanvraag vooraleer opvang te kunnen genieten en deze registratie in Rome meerdere maanden duurt en doordat er uiteindelijk slechts noodopvang is van een CAS-centrum, dat na de formele registratie van de asielaanvraag Dublin-terugkeerders in Rome in de praktijk worden opgevangen in CAS-opvangplaatsen, dat deze zijn opgericht als noodopvang, dat, doordat er geen plaatsen beschikbaar zijn in het gewone circuit, de asielzoekers in deze opvang moeten blijven, dat over de levensomstandigheden in een CAS de verwerende partij niet met zekerheid kan zeggen dat deze menswaardig zijn.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat er geen onmiddellijke opvang is daar een asielzoeker moet wachten tot aan de formele registratie van zijn asielaanvraag vooraleer opvang te kunnen genieten en deze registratie in Rome meerdere maanden duurt, werd reeds gesteld dat dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze praktijk tot op heden voortduurt, noch toont zij aan dat de eventuele noodopvang niet aan de elementaire behoeften zou beantwoorden. Bovendien blijkt uit het SFH rapport van augustus 2016 blijkt dat de opvangplaatsen de voorbije vier jaar sterk zijn toegenomen. Voorts maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij onredelijk lang zal moeten wachten voor zij bij de bevoegde Questura een verbalizzazione kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk.

Betreffende het niet verlengen of niet opnieuw lanceren van de opvanginitiatieven specifiek voor Dublin-terugkeerders, werd er reeds op gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat uit het AIDA rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders in het reguliere opvangnetwerk worden opgevangen en dat in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

Uit het vermeld AIDA rapport (p. 60 e.v.) blijkt voorts dat er in het reguliere opvangnetwerk een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Uit het OSAR/SFH rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen. Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de

verzoekende partij, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

De Raad wijst er nog op dat uit het AIDA rapport december 2015 blijkt dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

De verzoekende partij stelt dat het niet met zekerheid kan worden gesteld dat de levensomstandigheden in de CAS menswaardig zullen zijn. Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij, die in Italië nog geen asielaanvraag had ingediend en dus recht heeft op opvang in het SPRAR- of CARA netwerk op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk maakt dat zij niet op een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR- of CARA centrum. Daarenboven kunnen in de informatie die de verzoekende partij ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid of de CAS in de nabijheid van Rome in het bijzonder, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van de verzoekende partij zouden aantasten.

De door de verzoekende partij geciteerde informatie betreffende CAS-centra heeft bovendien betrekking op het niet verlenen van psychiatrische of psychologische hulp en voorts in het algemeen op de problemen van het vinden van opvang of geschikte opvang voor personen met gezondheidsproblemen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont geschikte opvang voor personen met gezondheidsproblemen nodig te hebben. Vooreerst toont de verzoekende partij niet aan dat zij psychiatrische of psychologische hulp behoeft. Daarnaast toont de verzoekende partij, zoals reeds gesteld in punt 2.3.2.3., ook geenszins aan dat zij heden nog last heeft van hoofdpijn en een verstopte neus. Ten slotte blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet en toont de verzoekende partij niet aan dat heden aangetoond is dat zij andere medische problemen kent die een specifieke behandeling behoeven of waardoor de verzoekende partij nood heeft aan een geschikte opvang voor personen met gezondheidsproblemen.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt *prima facie* niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.2.4.3. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent onder meer gewezen op wat volgt:

“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van

het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als gezonde meerderjarige man geboren in 1974 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat de verwerende partij de individuele situatie van de verzoekende partij als asielzoeker heeft beoordeeld. Voor de desbetreffende motieven en de bespreking van de kritiek hierop en de opmerkingen van de verzoekende partij betreffende haar individuele situatie kan verwezen worden naar de bespreking onder punt 2.3.2.3.

Ten slotte meent de verzoekende partij dat de Belgische overheid individuele garanties had moeten inwinnen omtrent de situatie waarin zij zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Italië, zeker nu de Italiaanse overheid niet eens gereageerd heeft op het verzoek tot overname.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van binnelandse zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaard als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-verordening niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht.

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM. (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36)

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat *in casu* zou moeten worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke de Dublin-terugkeerder zal belanden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst

Bovendien blijkt uit het AIDA rapport en het OSAR/SHF rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er

zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

2.3.2.4.4. Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op het eerste zich geen schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 3.2. van de Dublin III-Verordening aannemelijk maakt.

De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizendzeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

N. VERMANDER